

Šlienavos ir Viršūžiglio parapijos leidinys

Štai einame mes savo gyvenimo keliu. Einame tikslingai, einame ten, kur kviečia mūsų vidinis balsas. Nešamės su savimi savo šviesą, šviesą, iš Aukščiau padovanotą. Ir tuomet mes jaučiame įkvėpimą. Ir tuomet mes dvasiškai stiprūs, galime ne tik savo gyvenimo klausimus išspręsti, bet ir padėti kitiems, tiems, kas nuklydo nuo savo kelio, pasiklydo tamsoje dėl to, kad jų vidinė šviesa prigeso dėl laikinos problemos.

Pašvietėme, leidome jiems į savo pečių atsiremti, kažkiek kartu nukeliavome, po to tiesiog atėjome iki kelio ženklo, kuris parodė, kur kam toliau reikia eiti.

Bet kartais ir mums patiems reikia, kad kažkas taip pat mums pašviestų. Mūsų gyvenimo įkvėpimo baterija galėjo išsikrauti, galėjo pergyvenimai mus prislėgti, galėjome sustoti ir įstrigti, galėjome ir visai kažkuriam laikui pasiklysti.

Tokiais momentais prisimenu, kas man kažkada švietė, kas nušvietė kelią.

Štai, pavyzdžiui, atvažiuoju į susitikimą su bendraminčiais. Gauni tiek atsakymų į tau rūpimus ar neužduotus klausimus, ir tiek tos neįkainojamos darnos prikaupį, kad vėliau galėtum pačiu reikiamiausiu momentu sau atverti.

Aš visa tai sugeriu į save: jausmus, nuostabius susitikimo patirtis, giminingų širdžių šilumą, žinias ir įkvėpiančias istorijas, gamtos grožį, kas dovanoja tiek vilties, tiek jaunatviško polėkio, tiek optimizmo, tiek tikėjimo!

Ir, jei pasidaro sunku, labai sunku, visa tai išsipakuoja, atsiveria kaip dovana, kupina šviesos, viltingo ryžto vėl eiti... Tai stiprina... Palaiko ir prilaiko.

Imi tai, ir eini – vėl eini savo gyvenimo keliu. Ir tau lengviau, nes tu matai, kur dabar eiti, kur pasukti, kaip tau viską įveikti. Be tos dovanos – tamsu kely...

“Netrukus šio
pasaulio kunigaikštis
bus išmestas laukan, –
sako Viešpats. –

O aš, kai būsiu
pakeltas nuo žemės,
visus patrauksiu prie savęs.”

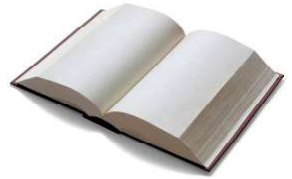
Jn 12, 31b-32

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

Pr 3, 9–15; Ps 129, 1–8; 2 Kor 4, 13–5, 1

Psalmės atliepas

Viešpats yra maloningas, didi Jo atpirkimo galybė.

Evangelija pagal Morkų (3, 20–35)

Jėzui su mokiniais sugrįžus namo, vėl susirinko tiek žmonių, kad jie nebegalėjo nė pavalgyti. Saviškai, apie tai išgirdę, ėjo sulaikyti jo sakydami, kad jis kaip galvos netekęs.

Atvykę iš Jeruzalės Rašto aiškintojai sakė: „Jis turi Belzebulą“ ir: „Demonų kunigaikščio galia jis išvaro demonus“. O Jėzus, pasivadinęs juos, ėmė kalbėti palyginimais: „Kaip gali šėtonas išvaryti šėtoną? Jei karalystė susiskaldžiusi, tokia karalystė neišsilaiko. Ir jei namai suskilę, tie namai neišlika. Todėl jei šėtonas sukyla pats prieš save ir tampa susiskaldęs, jis neišsilaikys, jam ateis galas. Niekas neįsiveržia į galiūno namus ir nepasiglemžia jo turto, pirmiau nesurišęs galiūno. Tik tada apiplėšia jo namus“.

„Iš tiesų sakau jums: bus dovanoti žmonių vaikams visi nusikaltimai ir piktžodžiai, kad ir kaip jie piktžodžiautų; bet jei kas piktžodžiautų Šventajai Dvasiai, tam amžiais nebus dovanota, ir jis bus kaltas amžina nuodėme“. Jie mat sakė: „Jis turi netyrąją dvasią“.

Atėjo Jėzaus motina ir broliai ir, lauke sustoję, per kitus prašė jį iškviešti. Aplink jį sėdėjo minia, kai jam buvo pranešta: „Štai tavo motina ir broliai bei seserys lauke stovi ir ieško tavęs“. O jis atsakė: „Kas yra mano motina ir broliai?“ Ir, apžvelgęs aplink sėdinčius, pasakė: „Štai mano motina ir broliai! Kas tik vykdo Dievo valią, tas man ir brolis, ir sesuo, ir motina“.

Evangelijos komentaras:

Dievo Žodis mums kalba apie bendrumą su Dievu ir klusnumą Jo valiai. Pats Jėzus mums kalba apie tai, kad jei esame bendrume su Juo - esame Dievo šeimos nariais, esame Jo šeimynos žmonėmis. Bendrumas su Dievu - tai tarsi giminytė su Juo. Vykdydami Dievo mvalią ir Jo mintį, esame didžios bendrystės, kaip Dievo minties ir širdies, patyrėjai. Čia nėra reikalo kažko įrodyti ar kažkaip užsipelnyti šią dovaną. Ji jau visada yra mūsų.

Dievas yra pats nuolankumas. Jis niekuomet neverčia žmogaus vykdyti Jo valios. Jis kviečia žmogų, bet kiekvienas iš mūsų yra atsakingas už apsisprendimą. Kaip ir Marija, esame kviečiami ištarti savąjį „teesie, kaip Tu man pasakei.“

Kai žvelgiu į savo gyvenimą, neabejotinai randu vietų ir momentų, kur Tėvo valia man nėra labai svarbi. Arba gal net nenorėčiau, kad Jo valia prabiltų į tuos mano charakterio, būdo, gyvenimo bruožus. Juk man taip tiesiog patogiau. O kartais net nesąmoningai atmetu Jo valią. Tiesiog jos negirdžiu. Kartais net į galvą neateina, kad reikia jos klausyti.

Šv. Ignacas Lojola išgyveno atsivertimą, skaitydamas šventųjų gyvenimus. Jis lygino save su jais ir apsisprendė daryti, kaip ir jie darė. Jo tikslas buvo šventųjų gyvenimas. Už kokį tikslą apsisprendžiu? Ignacas taip pat suprato, nors ir po ilgo laiko, kad jo vizija nėra visuomet Dievo vizija. Jis siekė šventumo pasninkaudamas ir atgailaudamas. Taip negrįžtamai pakenkė tik savo sveikatai. Turėjo praeiti nemažai metų, kad jis suprastų, ką reiškia apsispręsti už Dievą ir perleisti vadovavimą Jam. Tai nėra paprastas žingsnis. Tačiau Dievui nėra negalimų dalykų. Jei sunku įsiklausyti į Dievo valią, galime prašyti Jėzaus, kad Jis padėtų ją vykdyti. Juk galime pasitelkti Dievo pagalbą visada.

Aš taip pat esu kviečiamas apsispręsti už Jėzų ir gyventi Tėvo valia. Tam man reikia išgirsti Tėvo valią. Turiu melsti, kad Dievas atvertų mano širdį ir mano protą.

Gerasis ir gailestingasis, Dieve, meldžiame Tave maldingumo Dvasios. Viešpatie, siųsk mums tikrą maldingumo Dvasią, kuri visuomet apreiškia Tavo valią, kalba apie Tave. Viešpatie, ieisk mums Tave labiau pažinti ir pamilti. Mokyk, Viešpatie, mūsų protus ir širdis klausyti Tavo žodžio ir išgirsti Tavo valią. Suteik mums jėgų ir ryžto suprastus dalykus įgyvendinti. Padėk mums, gerasis Tėve, gyventi Evangeliją – mylėti Tave visa širdimi ir savo artimą, kaip save patį.

Popiežiaus Pranciškaus mintys, išsakytos katechezėje apie Sutvirtinimo sakramentą

Dvasia veikia kiekviename sakramente, o Sutvirtinime ji veikia ypatingu būdu, kai tikintieji priima Šventąją Dvasią kaip dovaną. Patepimo momentu vyskupas taria žodžius: „Šiuo ženkle priimk Šventosios Dvasios dovaną.“ Šventoji Dvasia yra didžiulė Dievo dovana. Mes visi turime savyje Dvasią. Ji yra mūsų širdyje, mūsų sieloje. Dvasia vadovauja

mums gyvenime, kad žmonėms galėtume tapti tikra druska ir tikra šviesa.

Krikšto metu Šventoji Dvasia mus panardina Kristuje, o Sutvirtinime pats Kristus mus pripildo savo Dvasios, pašvęsdamas mus, kaip savo liudytojus, to paties gyvenimo ir misijos principo dalyvius pagal dangiškojo Tėvo planą. Sutvirtintojo teikiamas liudijimas parodo Šventosios Dvasios priėmimą ir klusnumą jos kūrybingam įkvėpimui. Klausiu: kaip galime matyti, kad gavome Dvasios dovaną? Jei vykdome Dvasios darbus, jei kalbame žodžius, kurių moko Dvasia. Krikščioniškasis liudijimas yra daryti tik tai ir viską, ko iš mūsų prašo Dievo Dvasia, suteikdama mums stiprybės tai įvykdyti.

Prieš priimdami dvasinį patepimą, patvirtinantį ir sustiprinantį Krikšto malonę, sutvirtinamieji kviečiami atnaujinti pažadus, kuriuos kažkada išsakė jų tėvai ir krikšto tėvai. Dabar jie patys išpažįsta Bažnyčios tikėjimą ir yra pasirengę atsakyti „Tikiu“ į vyskupo užduodamus klausimus.

Aliejus – krizma – yra maisto, terapijos ir kosmetikos tikslams vartojama medžiaga, kuri patekdama į kūno audinius gydo žaizdas ir suteikia kvapą; dėl šių savybių jis vartojamas perteikti biblinę ir liturginę simboliką ir išreikšti Šventosios Dvasios veikimą pašventinant ir persmelkiant pakrikštytuosius, papuošiant juos charizmomis. Šį sakramentą teikia vyskupas, krizma patepdamas sutvirtinamąjį kaktą, uždedamas rankas ir tardamas žodžius: „Šiuo ženkle priimk Šventosios Dvasios dovaną.“

Pasiklausykime dar kartą šventojo Ambraziejaus kvietimo naujai sutvirtinamiesiems. Jis sakė: „Atmink, kad priėmei dvasinį įspaudą <...> ir išsaugok tai, ką priėmei. Dievas Tėvas tave užantspaudavo, Viešpats Kristus tave sutvirtino ir įdėjo tau į širdį Dvasios laidą“ (De mysteriis 7, 42: CSEL 73, 106; plg. KBK, 1303). Šventoji Dvasia yra neužtarnauta dovana. Ją dera priimti su dėkingumu ir suteikti erdvės jos neribotam kūrybingumui. Tai dovana, kurią reikia rūpestingai saugoti, ją klusniai sekti, leisti formuojamam kaip vaškui jos meilės šilumoje, kad galėtum šiandienos pasaulyje atspindėti Jėzų Kristų.

Atminkime, kad vyskupas mus patepdamas aliejumi sako: „Šiuo ženkle priimk Šventosios Dvasios dovaną.“ Šventosios Dvasios dovana įeina į mus ir padaro mus vaisingus, kad mes po to galėtume ją perduoti kitiems. Priimama visuomet tam, kad būtų duodama: niekuomet nepriimk ir nelaikyk dalykų savyje, tarsi siela būtų sandėlis. Ne: priimti visuomet reikia siekiant duoti. Dievo malonė priimama, kad būtų duodama kitiems. Toks yra krikščionio gyvenimas. Šventoji Dvasia perkelia mūsų dėmesį nuo savoj „aš“ ir leidžia atsiverti bendruomenės „mes“: priimti siekiant duoti. Mes nesame centras: esame šios donanos įrankis kitiems.

Sutvirtinimas užbaigia pakrikštytųjų panašumą į Kristų ir labiau suvienija juos kaip gyvuosius narius su mistiniu Bažnyčios Kūnu. Bažnyčios misija pasaulyje vykdoma prisidedant visiems, kurie joje dalyvauja. Kai kurie žmonės mano, kad Bažnyčioje yra viršininkų: popiežius, vyskupai, kunigai ar dar kas. Ne. Bažnyčia esame mes visi! Mums visiems tenka atsakomybė pašventinti vienas kitą ir rūpintis vienas kitu. Bažnyčia esame mes visi. Kiekvienas turi savo

Sutvirtinimo sakramentas Viršužiglio bažnyčioje

Šiandien 13 val., Viršužiglio bažnyčioje, švenčiant sekmadienio Eucharistiją, švenčiamas ir Sutvirtinimo sakramentas. Eucharistijai vadovauti atvyksta mūsų vyskupas Rimantas Norvila. Mūsų parapijos krašto sutvirtinamieji švenčia savo Krikšto sąmoningą pakartojimą ir savo krikščioniško tikėjimo ir gyvenimo patvirtinimą. Pastiprinkime ir mes juos!

Birželio mėn. pamaldos, skirtos Švč. Jėzaus Širdies garbei

Birželinės pamaldos su Švč. Sakramento adoracija, Šlienavos bažnyčioje, vyksta darbo dienomis 18 val., po Eucharistijos šventimo; o sekmadieniais – po 9 ir 13 val. Eucharistijų.

Viršužiglio bažnyčioje šios pamaldos vyksta 15 min. prieš sekmadienio Eucharistiją.

darbą Bažnyčioje, bet ją sudarome mes visi. Apie Bažnyčią turėtume mąstyti kaip apie gyvą organizmą, sudarytą iš žmonių, kuriuos pažįstame ir su kuriais keliaujame, o ne kaip apie abstrakčią ir tolimą tikrovę. Bažnyčia esame mes, keliaujantys; Bažnyčia esame mes, šiandien susirinkusieji šioje aikštelėje. Mes, tai yra Bažnyčia. Sutvirtinimas susieja mus visuotinėje Bažnyčioje visame pasaulyje ir tuo pat metu aktyviai įtraukia sutvirtinamuosius į dalinę Bažnyčią, kuriai jie priklauso ir kuriai vadovauja vyskupas, apaštala įpėdinis.

Šis įjungimas į Bažnyčią gerai parodomas Sutvirtinimo apeigas užbaigiančiu ramybės ženklų. Vyskupas sako kiekvienam sutvirtinamajam: „Ramybė tau.“ Šie žodžiai primena Šventosios Dvasios sklidiną Kristaus pasveikinimą mokiniams Velykų vakare. Sutvirtinimu mes gauname Šventosios Dvasios ramybę: tą ramybę turime perduoti kitiems.

Pamąstykite, kiekvienas pamąstykite apie savo parapijos bendruomenę. Vyksta sutvirtinimo apeigos, o tuomet mes vienas kitam linkime ramybės: vyskupas linki ramybės sutvirtinamajam, o Mišiose mes dalijamės ramybės linkėjimu tarpusavyje. Tai reiškia darną, tarp mūsų esančią meilę, ramybę. Tačiau kas nutinka po to? Išėję imame blogai kalbėti apie kitus, durti kitiems kailį. Prasideda apkalbos. O apkalbos yra karas. Taip negali būti! Jei Šventosios Dvasios galia gavome ramybės ženklą, privalome būti ramybės žmonės, nedera liežuviu griauti tos ramybės, kurią sukūrė Šventoji Dvasia. Vargšė Šventoji Dvasia, kiek ji turi dirbuoti su mumis dėl šio apkalbinėjimo įpročio! Gerai pasvarstykite: apkalbos griauja tai, ką Dievas padarė. Prašau: liaukimės apkalbinėti!

Nė vienas nepriima Sutvirtinimo tik sau vienam, bet tam, kad bendradarbiautų siekiant dvasinio kitų augimo. Tik taip atsiverdami ir išeidami iš savęs pasitikti brolių ir seserų galime iš tikrųjų augti, o ne vien apgaudinėti save, jog šitai vyksta. Tai, ką priimame kaip Dievo dovaną, turi būti atiduodama – dovana turi būti dovanojama, kad neštų vaisių ir nebūtų palaidota dėl savanaudiškų baimių, kaip mokoma palyginime apie talentus (Mt 25, 14–30). Taip pat ir sėkla: rankose laikomas sėjamas grūdas privalo būti pasėtas, o ne padėtas į spintą ir paliktas. Turime atiduoti Šventosios Dvasios dovaną bendruomenei.

Aš raginu sutvirtinamuosius „neuždaryti“ Šventosios Dvasios, nesipriešinti Vėjui (Dievo Dvasiai), kuris pučia ragindamas juos keliauti laisvėje; negesinti degančios meilės Liepsnos, kviečiančios atiduoti gyvenimą Dievui ir broliams. Tegul Šventoji Dvasia suteikia mums drąsos skelbti Evangeliją darbu ir žodžiu tiems, kuriuos sutinkame savo kelyje. Darbais ir žodžiais, bet gerais žodžiais: tokiais, kurie ugdo. Ne žlugdančiais apkalbų žodžiais. Prašau, išėję iš bažnyčios pamąstykite, kad gauta ramybė turi būti duodama kitiems: ne tam, kad būtų naikinama liežuvauiant. Nepamirškite to.

Pagal bernardinai.lt publikuotas pop. Pranciškaus katechezės

Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija. Adresas: Žalioji g. 23, LT-53143, Šlienava, Kauno r.

Tel.: 8 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com;

Parapijos banko sąskaita: Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija; j.m. kodas: 191289430.

AB "Swedbank" bankas, sąskaitos Nr. LT367300010002243406.

Leidinį paruošė kun. Rimas.